

Предговор

Ретко кога вистински може да се потоне во зборовите на Чернодримски,но ова мало парче каде што и самиот тој е во височините,не само со чувствата,туку некако целосно е таму,пее неуморно за својата Свезда,пее гледаќија од тие височини,не само низ шепотот,туку и во оние ретки мигови кога поминува покрај своите будни соништа.

Можеби навистина има право кога кажува,дека непостои човек кој вистински не поминал во онаа Ноќ На Душите,ноќ кога душата е во еден миг во бездна,а во другиот во Бескрајот,невозможно е да се избегне оваа ноќ,но сепак неговата силна душа многу лесно го извлекува и го носи повторно во секојдневите каде пишува неуморно за својата Свезда,

Да, на некои други,ајде да речиме обични луѓе им е тешко да се биде во вакви простори,но за поетите тоа и не е некој голем проблем,тие со своите креативни души,сето ова патување е само уште една убава и волшебна игра,и кога минуваат низ просторот каде нема ни зборови,тие се толку моќни,и во тој таканаречен мртов простор,да слушнат некои далечни шепоти,шепоти кои ги инспирираат да напишат песни како што се овие,нежни и трепеливи.

Би кажала уште многу,за Свездата на Чернодримски,но доволно е и ова..

Валерија

Содржина

1. Ако некогаш ме нема
2. Вечност
3. Приказна Недовршена
4. Бескрај
5. Дилема
6. Кога
7. Ноќва размислувам за тебе
8. Трепер
9. Ако некогаш
10. Мислата Застана
11. Крадец на Сишта
12. Солзо Моја
13. Трепет
14. Зракот Утрински
15. Амајлија
16. Бајка Непрочитана
17. Роб на Љубовта
18. Грев Смртен
19. Тажното Момче
20. На Прагот од Пролета
21. Од заборав те заштитив
22. Солза Осамена
23. Патам да Сакам
24. Вљубен поданик
25. Поздрав од височините
26. Халуцинација утринска
27. Солза Утринска
28. Нимфа
29. Една Солза
30. Полноќна Желба
31. Нови утра
32. Бевме
33. Во солзите на мојата Мајка
34. Ќе те задржам во себе
35. Приказната за мојата поезија

- 36. Се е поинаку
- 37. Твоите чекори лесно ги препознавам
- 37. Булеварот на Болката
- 38. Соба Бигорна
- 39. Тажна Молитва
- 40. Ако е тоа Судбина

Ако некогаш ме нема

Ако некогаш ме нема
а ти постоиш драга
немој да плачиш
солзите болат
очајот гуши
ти само гордо кренија главата
кон ноќното небо
кога ќе ја видиш најсјната ѕвезда
знај
тоа сум јас
ќе блескам толку силно
силно
за да ја растерам темнината
која кукавички ќе се доближи до тебе
кога ќе слушниш тивкио ветар
знај тогаш ти драга моја
дека тоа ќе бидам јас
ќе дувам тивко околу тебе
за да ја растерам тагата
која знам ќе се свие во секој агол
Од тоа што ќе го нарекуваш дом
ако некогаш ме нема
а ти постоиш драга
немој судбината да ја колниш
само кренија главата
и кажи и гордо
патеката наша
со љубов беше послана
утрото
со шепот беше исполнето
денот
со насмевка беше распослан
ноќта

со надеж беше исчекувана
ако некогаш ме нема
а ти постоиш драга
само продолжи гордо
по патеката да одиш.

Вечност

Моја Малечка Свездо
Те канам во вечноста
Каде сега спијам
Те канам сонот да ми го донесеш
Те викам немирот да го однесеш

Моја малечка Свездо
Евеја темнината тука околу нас
Блесни како што знаеш само ти
Одесија во понорот вечен
Нека остане таму

Моја мило свездо
Евего ветерот тивок трепери сега
Несака пред тебе силен да биди
Несака злосторник да го наречеш
Силата за бури ја чува

Те канам во Вечноста,вечна да бидеш
Те канам вечно да љубиш
Моја малечка Свездо
Пуштиго зракот и допир го стори

Полноќна Желба

Полноќта измина
Сказалките
И вечерва преградка направија
Бдеам
Над твоите сни неострварени
Треперам
Над твоите воздишки полноќни
Чекорам
Со твоите желби
Се борам
Со твоите прекори
Па тоа е само едно секојдневие
Кое се случило многупати досега
Еве
Во преградките на сказалките
Ќе острварам една желба
Нека има уште секојдневиа
Не е тоа монотонија

Приказна Недовршена

Можеби личи на приказна
Можеби на сага
Слична како другите
Кои раскажуваат за младоста
Слична е
Но сепак различна
Се слуќи ете
Пред многу години
Пролетното зеленило го подаруваше
Страстите ги палеше
Месечината блескаше
Немирот го будеше
Беше тоа почеток
Почеток на една сторија
Почеток на една љубов
Започна со еден див поглед
Со еден збор нескротен
Течеше како буица
Течеше
Ноќи мира не даваше
Дни слатки создаваше
Зарем не е слична
Зарем не е иста
Личностите се различни
Личи на приказна
Која крајот го знае
Тој што ја создаде.

Бескрај

Вечерва
Точно на полноќ
Драга моја
Со ѕвездите долг разговор водев
А тие
Волшебниот збор ми го кажаа
Волшебниот збор ми го дадоа
Клучот на вечноста го нарекоа
И ова не е песна
На некој лудовљубен поет
Ова не е песна
На некој скитник временски
Или занесеник некој
Ова е вратата
На вечноста
Таму
Само една ѕвезда сум
Таму
Само една искра во твоето срце сум
Таму
После прагот
Каде вечноста царува
Нема бура да бидам
Туку тивко ветре
Таму
Во бескрајот
Вечен шепот ќе бидам
Кој ќе шепоти неуморно
Безбројни балади.

Дилема

Внимателно пребирам по мислите
Незнаеќи
Која да ја ставам на хартијава бела
Сите се така нежни и кршливи
И само
Името твое да го споменам
Треперат сите од возбуда
Правеќи чуден ветар
Сакаат
Да ги наредам
Во стих да ги ставам
Знаат дека вечни ќе бидат
Една
Дури громогласно вика
Ставиме мене
Убавината ќе ја воспевам
Друга
Со воклик етеја
Душата како сафир ќе ја опишам
Трета
Нечека втората да докаже
Срцето со љубов ќе го исполнам
Внимателно пребирам по мислите
Незнаеќи која е подобра
Сите се мои
Сите се искрени
Сите се
Повторно пребирам по мислите.

Кога

Кога

Ќе ја погледнеш сета моја тага во очите

Знам

Дека ќе посакаш да ја одрониш

Кога

Солзата ќе се истркала по моиве очи

Знам

Дека ќе посакаш да ја избришеш

Кога

Во синото небо ќе здогледаш бел голуб

Знам

Со шепотот поздрав ќе пуштиш

Тогаш

Кога ќе видиш дека мојот поглед те бара

Моте очи те молат

Пробај ги моите усни.

Ноќва шепотам за тебе

Ноќва размислувам за тебе

Ноќва

Слушниго плачот на срцето

Гневот на солзата

Бесот во Душата

Ноќва

Почувуваќи ги моите молитви

Загубени надежи

Соништа и копнежи

Ноќва

Свездите се побројни

Како доказ на мојата тага

Ноќва

Месечината плаче со мене

Зошто нема кој да ме теши

Ноќва

Пократка е

Зошто патува душата

Во еден друг свет

Ноќва

Послушајги

Моите тивки зборови

Шепотам само за тебе.

Трепер

Чинам
Во овој миг
Имам доволно моќ во себе
Да го допрам треперот
На твојата нежна душа

Незнам ли

Та тој трепер
Еве завртисе и погледни
Колку спомени остави
Ги има илјадници

И сега чувствувам
Потребна ми е неговата сила
Очекувам нова бура
Штитник да ми биди

А Јас ли
Ќе чекорам горделиво
Како воин победоносец
Кон новиот спомен
Кој евего сега доаѓа
Го чувствувам
Акако бура
Затоа допирот на треперот ми треба

Ако Некогаш

Ако некогаш
Дојдеш на вратата на моето срце
Немој да ја отвораш
Тагата со кое е исполнето
Може да те обземе и тебе
Ти, беше мојата прва роза
Но ете, одеднаш
Ја разбранува мојата сегашност
И стана мое минато
Ако сонцето што заогаше
Го напише моето име на небото
Немој да го читаш
Ако слушнеш
Како бубачките раскажуваат
Низ тревата љубовна приказна
Немој до крај да ја слушаш
премногу е тажна
ако некогаш посакаш
мецотот песна да ти пее
немој да ја слушаш
премногу тажни ноти има
само посакај
ветрот да те милува
премногу е лесен
за тежини да носи

Мислата застапа

Со сите бранови те побарав
Со секоја капка те понесов
Не те оставам на брегот
Не те давам на ветерот
Не ме слушаш што зборувам
Од усните само прегорувам
Со секој мој збор ќе те опејувам
Со секој мој стих ќе те воздигнувам
Нема да кажам дека сум поет
Но повторно за тебе песната за тебе ќе ја творам
Повторно за тебе зборот ќе го оковам
Пранги од солзи ќе направам
И капки ладни ќе поставам околу
Само тоа веќе ми остана
Овде мислата ми застапа

Крадец на Сништа

Може ли да ги украдам твоите сништа
Да ги сонувам во себе
Да ги сочувам од метежот на чуввата
За да не згаснат
Штом ќе ги затворам очите
Ќе ја дочекам и ноќта заробена во мојата свест
И дали
Ќе ги поминувам мугрите со тазните оросени очи
Во овие мигови
Не ги препознавам твоите повици од радоста
Што ја нанесувам во мислите
А не се доволни надежите
Потајно чекам тивкото столетие да ја надитри тишината.

Солзо Моја

Кажими каде ноќва да заминам
Солзо моја
Кажими каде ноќва да заплачам
Солзо моја

На дланкиве те носам тајна да ми бидеш
Во срцево те чувам желба да ми видиш
Ти си само моја солза жешка искрена
Во око сино долго долго чувана

Ветерот сега за мајлија го земам
Од бури лади секаде да те чувам
Не сакам повторно нова солза да видам
Погледни старата желба се јавува

Сам по дождот како скитник ноќен чекорам
Во небото погледот го праќам
Секоја капка со тебе ја споредува
И во сништата мои ја оставам.

Трепет

Посака мила моја
Треперот да го разбранува воздухот
Посака
Допирот нежен да го запри времето
Посака
На сводот вечен свезда непозната
Како тебе да блеска
Посака
На птицата преселница што етеја на југ оди
Мислите тажни да и ги дадеш
Некаде далеку во длабоките океани да ги удави
Посака
Мигот вечен да биди
Вечноста миг да види
Посака
Сонот недосонувач стварност да биди
Посака
На желбите крај да нема

Зракот Утрински

Нежно и тивко,и малку
Љубоморно го гледам зракот утрински
Како те милува
Посакав и јас да станам
Дете на сонцето
Кое немирно во утрините ќе скита

Се плашам да те допрам
Станав само капка роса
Која може да испари од жестината
Бегам панично во темнината
Каде сонот царува

Погледот го вперувам
Ете барем тој чедноста ја собира
Храна да ми биди
Погледот го прашувам
Приказни да ми раскаже
И патеки нови да ми создаде.

Амајлија

Љубовта моја на олтарот ја оставам
 со света вода ќе ја попрскам
 и амајлија моќна за те*е ќе направам
 во сонот што сал мир ти носи ќе ти ја подарам
 не плашисе и не грижисе ти само земија
 во твоето срце грижливо чуваја

облаците темни знам бури ќе ти донесат
 луѓето зли зборови лоши за мене ќе ти кажат
 дилемата проклета тогаш ќе те обземе
 ноќта немир ќе ти донесе да не знаеш во што да веруваш
 прашаја самотијата таа ќе ти одговори

кога тагата тепихот од солзи ќе го постели
 чемерот патеките со грижи ќе ги нареди
 очајот мрежа пајакова околу те*е ќе сплети
 ти само тивко прашајго твоето срце
 еден факел со надежи многу ќе ти даде

наутро насмевката на усните ќе ти ја стави
 напладне песната како река ќе течи
 навечер повторно со сонот ќе пловиш
 носија амајлијата која од вечноста ја зеде
 недаваја на очи урокливо да ја видат

Бајка Непрочитана

Ја напишав најубавата бајка за тебе
 Но ти никогаш не ја прочита
 Не ги отвори никогаш вратите на твоето срце
 Не ја погледна никогаш месечината
 А таа моја принцеза секогаш блескаше за тебе
 Грееше волшебено и заносно
 Ги мамеше пеперутките мали
 Ги тераше неуморно да играат крај фенерот
 Кутрите попусто си ги гореа крилцата
 Ни светлоста не ја гледаше која прозорот ти го осветлуваше

Направи бедеми дебели со молкот твој
 Ни најубавата серенада што ја пеев не ги сруши
 Струните на гитарата до прскање се затегнува
 Од свирката која ја свирев
 Не ги слушна акордите што ги пуштав со ветрето

Жагорот на улицата ме мамеше
 Стоев да го слушнам чекорот твој
 Постојано брзаше како потоците планински
 Погледот го пушташе некаде напред каде не бев јас
 Моја принцеза од бајките мои напишани
 Никогаш непрочитани.

Неуморен пишуваач сум
 Ќе пишувам се додека сила имам во мене
 Неуморно ќе чекам барем една бајка да прочиташ
 Моја принцеза од бајките непрочитани

Роб на Љубовта

Ме зароби со еден поглед
Ме маѓепса со еден бакнеж
Роб на љубовта ме направи
Сега понизно и покорно
На олтарот од љубовта
Го принесувам срцето
Земиго како жрвта
Изгориго запалиго
Фрлиго во оганот
Знаеш дека сум роб

Грев Смртен

Молитвата на љубовта ја кажав
Неразбрана остана
дури и со потсмев ме погледна
божицата афродита
рече
дека недостоеен сум
за такво возвишено чувство
мојот најголем грев било
што сум бил смртник
повеќе молитви нема да кажувам
безбожник ќе станам
и поглед во небеси нема да пратам

Тажното момче

Момчето и фантазиите
Другаруваа постојано
Од изгресонце
До зајдисонце

Кога ноќта ќе дојдеше
Ги прегрнуваше нежно
Фантазиите во сништата го носеше
И светови невидени му даваше

Патуваше весело и незаборавно
Една светулка придружник му беше
Тивки песни на уво му пееше
Радосен го правеше

Злосторник еден
Што љубоморен на момчето беше
Светилката ја зароби
И тажен го стори

На прагот на пролетта

Поминаа многу расцутани пролети
Откако те видов првиот пат
Беше среќна безгрижна тогаш
Или така само мислев
Го сакаше животот
И живееше во него најдобро што можеше
И јас
Сакав да го искористам
Минатите лета
Што ги носев на грбот
Сакав
Да те направам значајна
Да се сеќавам
Знаеш целиот живот
И беше така
Те стретнав едно утро
Кога пролета во раниот мамурлак
Додека го оставав сонот
Ми подари црвена роза
За која ме натера
Завет еден да дадам
Да ја чувам
Пазам и негувам
Ако треба
Тогаш ми рече нежноста нејзина
И со солзи да ја заливам
Те зедев нежно во грубите раце
Како реликвија света
Во срцето
Пиедестал величествен изградив
И таму те ставив
Ореол блескав
На главата го гледам
Не светица да те сторамтуку

Туку факел еден сам да ми биди
Кој ќе ми свети
Во ноќите темни
Кога ете ќе бидам сам
Во пролета волшебна
Оган еден чувствувам
На усните мои
Кој ете уште ме гори
И постојано со сеќавања ме буди
Осетив што значи трепер на тело
Кога ќе го споменам твоето име....
Па макар и во мислите мои

Од заборав те заштитив

Несакав твоето име на песокот да го запишам
Знаев дека брановите ќе го избришат
Тогаш го слушнав гласот на нимфите
Кој седеа осамено на карпите
Првата и најубава ми рече
Раскажинија твојата љубовна приказна
Во песна заносна ќе ја претвориме
На морепловците ката вечер ќе им ја пееме
Така твојата сакана нема да ја заборавиш
Раскажував неуморно
Нимфите со харфите свиреа волшебено
Деноноќно

Една Солза

Времето престнавме да го броиме
спомените продолживме да ги нижиме
низа недогледна е тоа
составена од многу насмевки
солзи и тага
ако вагата навистина мери
повторно и по години минати
балансот ќе го најде
тој е тука
една солза вреди
колку
една насмевка слатка
една минута прегратка вреди
колку
една година луњи бесни

Патам да сакам

Ме маѓепса да патам
ме натера да сакам
и сега како роса утринска
на зракот сончев треперам
на ветрето се молам
повторно да одам
во магија една
морам да кажам
неќум да лажам
патам и страдам
но спомен ќе вратам
од сокак до сокак одам
за магија повторно да видам
три дена три ноќи

Вљубен Поданик

Ова не е бајка
Што ја раскажува осамен вљубеник
Ова е моето срце
Што ти го подарив моја драга
Погледниго
Тоа е дворецот
За кој песни пеев
Ти го подарувам
Како вљубен поданик
Ти моја Кралице
Да владееш
До бесконечноста

Солза осамена

кога си сама
солзата жешка ја ставаш
на дланката мека
и повторно исто
како и мината солза
чудно ја гледш
со мисла ја милуваш
и утеха и даваш
што често од спомен ја земаш
во шепот ја ставаш
да усни кажат
не беше залудна

ПОЗДРАВ ОД ВИСОЧИНИТЕ

Не би сакал да го започнам пишувањето на ова писмо како сите останати, кој повеќе едно на друго си наликуваа, не нема да биде воопшто обично писмо, подобро ќе го наречам раскажување, ќе ти раскажам мила моја за една убавина.

Утрово додека оштрото ветре ме милува по образите, повторно ги терам очите да лутаат некаде пред мене, морам да ти кажам дека вчерашниот ден помина во восхит кон едно нежно суштество (ако можам така да го наречам) кое и покрај суровоста на природата не може да му ја намали убавината. И само еден сончев зрак му е доволно за да му ја даде доволно сила за да ги покаже сите свои мистични убавини, незнаеш за што станува збор, ти пишувам драга моја за Еделвајсот, да тоа е цветот за кој многу цветови од билкиниот свет сонуваат да ја достигнат неговата убавина, ги развиваат секое утро своите раскошни светови, ги пуштаат своите привлечни ароми, мамат навистина мамат со аромата бојата и раскошноста, но сепак го немаат основното што го има Еделвајсот, ја немаат едноставноста, ја немаат едноставноста на Еделвајсот која едноставно ги мами погледите. Ете Еделвајсот драга моја не сака да се издвојува од околината но природата го одвоила, не сака да ги шири аромите несакајќи така да ја зголемува зависта кај останатите цвеќиња, но боговите се тие кој се сладат со неговиот мирис, па можеби и затоа го тераат ветрето секогаш тука нежно да го милува Еделвајсот. Можеби можеби и затоа за царство на владеење му ги дале високите планински врвови каде можат да го видат само оние кои чувствуваат со цела своја душа, гледаат со срцето и треперат заедно со ветрето. И сега, кога пишувам патувајќи со мислите кон тебе една сулуда идеја ми дојде во главата.

-Кога би го имал правото на избор, кој цвет да го одберам, тебе или Еделвајсот.

Не би расмислувал ни еден миг, би ги избрал и двата цвета, знам сега веднаш помисли дека сум преголем себичњак кој ја сака сета убавина за себе, а можеби и си во право, и кој е тој кој нема да ја посака оваа убавина за себе.

Ќе ви подарам по една половина од од срцето, ќе владеете истовремено, ќе владеете и со ќе го ширите царството се до најдлабокиот агол на мојата душа, а јас, па јас како покорен поданик на убавината секое утро ќе вдишувам свеж воздух, воздух со кој ќе ја хранам сета ваша убавина, од најубавите сонови ќе ви ги исткаам најнежните но и најшарените килими на кој ќе можите да се одмарате во раскошните палати кој ќе ги градам неуморно, сидовите на тие палати ќе ги изсидам од најтрепеливите емоции, капијата ќе ја затворам со бакнежот, и знам од жестината на бакнежот клучот ќе се стопи и тогаш ќе бидам сигурен дека ниеден злонамерник или злосторник нема да ви наштети.

И сега додека погледот го милува овој величествен цвет и лакомо се слади со неговата убавина, некој глас како предупредување поминува покрај мене кажувајќи ми раката да ја држам подалеку од цветот, за да не бидам прогласен за злосторник, го гледам и само посакувам денот да се претвори во вечност, а нокта во миг така тогаш ќе бидеме вечни.

Писмово нема да го забршам вообичаено, туку со мислата ќе ти испратам еден сон каде повторно заедно во мигот ќе сонуваме.

ЗАЉУБЕН ПОДАНИК ВО ВЕЧНАТА УБАВИНА

Халуцинација Утринска

Прости
Што се занесов
Во облаците
Имав чивство
Дека и таму те видов
Ветерот
Ме разувери
Кога ги растера
Беше тоа
Само една утринска
Халуцинација

Солза бисерна

Бакнежот на усните твои го оставам
За една солза од окото да ти измамам
Пушија по образите нека потече
Евеја дланкава спремна е видиа
Ќе ја дочекам како бисер најскапоцен
Потребна ми е знај вечерва
Жива рана да затвори

Шепотот крај перница го оставам
Чувар ноќен да ти биди
Знаеж колку е нежен
Знаеш колку е моќен кога трепер прави
Го оставам нека биде твој засекогаш

Со месечината разговарам
Во светлоста нејзина се капам
Од свездите блескави мудроста ја собирам
Книга љубовна пишувам
Ќе ми бидат потребни три ноќи
за песните да ги собирам

Нимфа

ти и твојата насмевка
беше еден бран
не не беше една бура
што ја разбранува мојата душа
пловеше ти таму
со твојот поглед заносен
од дамар таен
една желба зедев
како чамец ја пуштив да плови
а ти моја нимфо
што морето е твоето царство
пловеше безгрижно
не ти пречеа бурите
зошто ти ги создаваше

Нови утра

Го оставам Бескрајот малку да биде љубоморен
ако до вчера јас скришум сиркав во неговите длабочини
сега нека тој
кога месечината ќе бликне со полниот сјај и ја осветли мојата душа
сирне во длабочините
и нека во некоја длабочина што ќе ја види
неисполнета го остави својот скриен таен шепот на Љубовта.
Сега посакувам да нема кров на ни една кука,
ќе бидат преголема пречка за соништата што се раѓаат во срцето,
не мислете дека ве лажам,
од солзите сега научив
да правам бесценети кристали со кој ќе направам најубав лустер,
ќе го закачам да свети
со млечнобела светлина во
салонот за прием на новите утра.

Бевме

Бевме врела крв која клוקоти
И со клокотот го создававме бескрајот
Ама
Сега станавме само празни очи
Кои се вразани со маѓија
Во мракот да се бараат постојано.

Во солзите на мојата Мајка

Во солзите на мојата Мајка
 Ги сокрив најубавите Бајки,кои никогаш не ги слушнав
 Најнежните соништа кои никогаш не ги сонував
 И најнежните шепоти,што понекогаш небото ми ги шепоти

Како тивка приспивна песна

Во солзите на мојата мајка
 Одеднаш исчезнаа сите мои скриени стравови
 И болката на моето срце исчезна
 За век векови да царува мирнотијата

Како тивка приспивна песна

Во солзите на мојата Мајка
 Се збрани сите мои празни Есенски денови
 И никогаш непомирисани пролетни мириси
 Би рекол сепак нејсе,се е

Како тивка приспивна песна
 Во солзите на мојата Мајка

Ќе те задржам во себе

Ќе те задржам во себе без никаков сомнеж
Но во другиот живот каде што јас ќе бидам птица
Со чудна моќ
И уште почуден талент
Ќе пеам песни за сите заборавени лета
За сите твои заминувања, ќе пеам со човечки глас
Ќе се насмевнувам онака наивно
И на другите птици ќе им кажам дека е се во ред со мене
Но ќе плачам со сите тишини
Недаваќи звукот од солзата да ме предаде

Приказната за мојата поезија

Приказната за мојата поезија започнала
Многу,многу порано пред Јас да се родам
Во некоја далечна и чудна вселена
Каде што звукот на страста ги пишувала сите зборови.

Сега,малку матни ми секавањата
За тогаш,кога бев уште во утробата плод на Љубовта
и тајниот јазик што ми го шепотеа Самовилите

незнам колку беше болна првата светлина
но знам колку беше убав првиот плач
и првиот допир на Ангелот

Се е поинаку

Додека Амброзијата на Љубовта течеше
 Белите коњи го започнаа танцот под виножитото
 Среќата, беше започна златната купола да ја извишува
 И сончевите лачи осамата ја спобудалија со тоа
 Од сето ова
 Скрбот остана залепен само кај малоумните
 Започнав во сето возвишување
 Челото да си го мијам со солзи
 И со пламена песна
 Го уривав лажниот Бог во срцето.

Сега знаев сигурно
 Оковот на празнината небеше наоколу
 Ни пак тие сладострасни безредија кои мигот го крадеа

Не ми замерувајте
 Што синиве очи со болскот ми се полни
 И што златникава пајажина ме прекрила
 И што ноќта сега со меки нежни усни ме љуби
 Знае
 Дека не би ја скрнавел нејзината невиност
 што небесите и ја дадоа

вие
 немора Љубовта да ми ја возвратите
 доволно е само на земјата гревовите да и ги оставите
 нека ги цица лакомо

Сето ова не е сказание
 отворетеги очите
 и допретеги свездите

нека и на вашите дланки капки амброзија потече
и небидете веќе тешки
со утроба каде е наталожена горчина

и пак велмам
повеќе личи сето ова
како мелем за човечката тага
нелипајте
и не купувајте од јудејските трговци златни нишки
така оковите не ќе ви пукнат

се е поинаку
кога амброзија ќе се напиете

се е поинаку.

Твоите чекори лесно ги препознавам

Твоите чекори лесно ги препознавам
па не знам колку тешка била ноќта..
уште пострашно е
кога го слушам нивното ехо
како се распливнува на небото
со призвук на тага и солзи е исполнето.
кога го слушам ова
во самото раѓање на денот
морници ме лазат..

Булеварот на Болката

Го сакав воздухот што заедно го дишевме
 ги сакав утрата што заедно ги дочекувавме
 ги сакав дните што заедно ги минувавме
 ги сакав,сека е само осамено бладање во мојата самотија

незнам
 навистина незнам дали сеуште го паметиш моето име
 се викав,утринска насмевка
 се викав нежно смеење кој трепер ти правеше
 се викав ноќен немир кој сништата ти ги чуваше

незнам
 навистина незнам дали сеуште го паметиш мојот лик
 бев твојот прв утрински поглед
 бев твојот пладневен прозор во кој гледаше занесено
 бев твојотата предвечерна сенка

незнам
 навистина незнам дали некогаш
 навистина дали некогаш ќе посакаш барем еден спомен
 ќе оставам ете на патеката наша
 крај дрвената клупа
 едно снопче од спомени
 ако патот те нанесе
 сама
 или со илузијата твоја
 која сега те прегрнува
 во свет на имагинации лажни те води
 мртви сништа ти нуди
 земиго снопчето
 под пазува ставиго
 нека не те види внимавај илузија
 ќе те отфрли луто
 без грам грижа за тебе

кога болката ќе те фтаса
појака
и посилна од мојата
тогаш извадиги и утеха млака имајги

јас нема да бидат тука
ни пак во близина твоја
ќе чмаам во некој темен агол
со скитниците парталави
кога ќе поминуваш по улицата празна
на болните воздишки не ја врти главта
не сум тука сам
од секој агол одекнува по некој крик.

Соба Бигорна

Од името твое соба бигорна направив
без прозор никаде
ни пак врата има
влегов неznam кога
неznam како

на запад
Ја гледам низ бигорот месечината
ме грее млако
ете колку да не премрзнам со тагата моја

на исток
Анархија од мисли оро играат
повеќето се смеат будалесто

на југ
Неможам да се завртам
ликот твој ме крши на сто парчиња

на север
Акордите од твојата насмевка
ме тераат да плачам без солзи.

Тажна Молитва

ако сте среќни денес
 или само малку весели
 не ја читајте оваа тажна молитва
 ја слушнав минатата есен
 скаменто стоев немоќен да сторам нешто
 безите плачеа заедно со ветрот
 песот скитник завиваве како кобник
 додека осаменикот пред каменот клечеше
 со солзите горчливи го миеше
 парчиња од душата болно кинеше
 на земјата и ги даваше
 со клетви црни ја благословуваше
 евети проклетнице
 ненаситнице вечна
 најадисе повторно од моиве чемери
 јас повторни и утре ќе дојдам
 да те нахранам обилно
 имам храна доволно во мене
 сега те молам биди трпелива ислушајме барем сега
 ги бркав сништата уште како дете
 чудна игра игравме ние
 напати беше весела
 напати беше сурова и болна
 понекогаш и со лукавсто во стапици ги фаќав
 ме молеа тогаш да ги пуштам
 велеа дека стварност ќе ми бидат
 измамен бев зошто дете сум бил
 кога снагата подиве
 кога мирот стана немир
 тогаш ловец бев искусен знаев кој да ги ловам
 кога некогаш очајот ќе ме понижеше
 кога некогаш ладни дождови ќе ме пресретнеа
 во полноќта ја барав месечината светла
 мудроста своја ќе ми ја кажеше

насмевката ќе ми пуштеше
за новото утро силен да бидем
сенките на тагата подмолно ме следеа
не ги гледав од светлоста во која се капев
пливав на белите бранови
во морето од желби
и сонови
знаеш и ти дека идила беше тоа
но ти без душа во себе
ме скрши со еден удар
ми ги скамени сите мои сништа
ме направи скитник во денот
ме натера мракот да го љубам
во пустелијата вечна каде што одам
ни ангелот не го сакам веќе
ни утрото не го чекам повторно
завршија твојата игра
сториме скамент сонувач
нем паметник
кој ќе зборува со студенилото свое.

Ако е тоа Судбина

Нека ме гонат и во вечноста
Сите Ангели
Нека ме проколнат и тука на земјата
Сите светци
Нека ме плукаат секојдневно
Сите верници
Нека сите облаци се соберат во јато
И со громови ме гаѓаат
Нека сите ладни капки од дождовите
Реки поројни околу мене направат
Но Јас денес
Од Љубовта се откажав
Не ја проколнав ако мислите така
По патеката нова ќе газам
Колку пари ќе спечалам
Колкава слава ќе достигнам
Колкава почит сум имал
Ќе знаете
Јас нема да знам
Кога ќе бидам име
Славно
Или заборавено
Почитувано
Или проколнувано
Ако е тоа Судбина
Ја земам во рацете мои
Ќе ја носам
Дали како Тантал на грб
Или како војсководец силен.

Рецензија

Астра, првенецот на Чернодримски, кој овде ги прави смело своите чекори во Поезиата,

Храбро, само на негов својствен начин на себе го навлекува префинетиот плашт на Љубовта, и започнува да оди во целокупната белина која се простира пред него, правејќи ја и за него достижна, каде ќе ги напише, своите нежни трепери кои треперат во неговата Душа.

Песните, небаре се најубавите снегулки, паѓаат во таа белина, и се втиснуваат длабоко во постоењето, со неговите топли раце поминува покрај сите луѓе, не испуштајќи го веќе од прстите волшебното перо.

Знае премногу добро, дека прво сите овие песни биле само Фантазија, потоа Сон, да на крај ги создаде, исполнувајќи го животот на својата Свезда, навистина Љубовта, таа никогаш несопрена сила која постојано струи околу нас, стрпливо ја користи, понекогаш низ таа струја ја провлекува и својата скриена тага, но како би била Љубов, ако не понес еи тага.

Уште на почетокот ја испраќа својата силна порака..

Ако Некогаш ме нема Драга
А ти постоиш, немој да плачиш.
Солзите болат, очајот гуши

Порака во која е содржана сета негова Љубов, како што кажа еднаш незванично, и самиот тој.. немој никогаш да ја бараш Љубовта, таа ќе те пронајди тебе.. ете го пронашла, правејќи го Романтичар кој ќе сонува Будно со отворени очи, радувајќи се на секој миг што ќе му го подарува токму таа Љубов.

Астра, стихови за душа.. кои се дел од едена Душа.

Милена Арсова.

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на

Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летац-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Простални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на мојата душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без Крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.

2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Астра

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Астра 2016 година 56 страни

ISDN 608-4778-04-6978-608-4778-04-29786084778042

